

— Не, това е невъзможно! И бѣлиятъ хлѣбъ и салфеткитѣ миришатъ на парфюмъ. Това е миризмата на мюскъ . . .

— Може слугинята да се е напарфюмирала за празника — каза татко. — Каквото похване, всичко мирише.

Повикаха слугинята.

— Ти да не си се парфюмирала, Анно?

Тя се засмѣ.

— Не, госпожо. Рибата мирише. Тѣй силно мирише, че не може да я хванешъ съ рѣцѣ.

— Щуката ли мирише? Защо?

— Не зная. Може за вкусъ да я е напръскалъ рибарьтъ.

— Защо ли! Да не е била развалена?

— Не, прѣсна е, госпожо. Пъкъ много силно мирише на парфюмъ. Елате я помиришете . . .

Всички отидохме въ кухнята. На масата бѣше сложена една голѣма щука. Като се наведохме надъ нея, почувствахме силна миризма.

— Това е невъзможно! Това е безобразие! — възмущаваше се мама.

Изведнажъ отъ прозореца се показа Петъръ.

— Ела си помириши щуката на какво мирише! — му викна татко.

Петъръ я помириша и се засмѣ.

— Зная каква е работата. Щуката е яла хохълъ.

— Какъвъ хохълъ?

— Едно малко животно, мъхесто, като бобъръ. Живѣе въ дълги дупки около водитѣ. Прилича на къртицата, само че има хоботче. То мирише тѣй силно, че нито грабливитѣ птици, ни звѣроветѣ го ядатъ. Само понѣкога щуката се излгва и го изяде, та се и тя вмирисва. Но вие се не бойте. Сварете щуката и миризмата ще изчезне . . .

Петъръ си отиде. Никой не искаше да яде тая щука. Слугинята каза, че така и така се е дало пари, ще я свари, та може наистина да ѝ се изгуби миризмата. И тя я свари, но миризмата ѝ не се изгуби.